

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku T. S.A. w K.
przy uczestnictwie Gminy Bielsko-Biała
o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt II Ca 489/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki Gminy Bielsko-Biała od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 8 października 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurejurisprudencji. Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny możliwości objęcia posiadania w dobrej wierze służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu przez przedsiębiorstwo państwowe z chwilą ustania socjalistycznej własności ogólnonarodowej oraz dotyczące dowodzenia złej wiary przedsiębiorcy przesyłowego. Skarżąca przedstawiła uzasadnienie, przy pomocy którego starała się dowieść wystąpienia tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale brak jest w nim wyводу prawnego, który wskazywałby na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu. Ponadto wątpliwości skarżącej zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych rozważań (por. m. in.: postanowienia z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 293/14, z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 672/12, z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt III CZP 93/11 nie publ., z dnia 12 stycznia 2012 r., akt IV CSK 183/11, z dnia

17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, OSNC 2010, nr 1, poz. 15, Biuletyn SN 2009, nr 4, s. 15, a także: postanowienie z dnia 10 stycznia 2013 r., IV CSK 282/12, z dnia 4 grudnia 2008 r., I CSK 225/08, z dnia 13 października 2005 r., IV CK 165/05, wyrok SN z dnia 24 maja 2005 r., sygn. akt V CK 48/05, postanowienie SN z dnia 6 lutego 1998 r., sygn. akt I CKN 484/97, nie publ., wszystkie dostępne na internetowej stronie Sądu Najwyższego). Należy również zauważyć, że „jako pewien określony stan świadomości dobra wiara jest oczywiście kwestią faktu” (uzasadnienie wyroku SN z dnia 5 kwietnia 2007 r., sygn. akt II CSK 23/07, www.sn.pl), zaś w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.